

μελετητῆς τῶν νόμων μετεβάλλετο διὰ μιᾶς ἐν αἰθούσῃ εἰς λιγὺν οὐμοριστήν. Τὸν ἀπησχόλει καὶ ὁ ἐλάχιστος θροῦς ἐσθῆτος, καὶ ἐνεψυχούτο ἀπὸ γλυκὺν δεσποίνης ὀφθαλμὸν ὁ αἰμύλος ὀμιλητῆς, σκορπίζων γέλωτας καὶ εὐθυμίαν.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν θὰ κατόρθωνε ποτὲ τὸ πνεῦμα, τὸ κατόρθωσεν ὁ θάνατος. Καὶ ἐξεμηδένισε τὸ σῶμα, ἵνα ἀποθανατίσῃ ἐν ὄνομαι. Διότι καὶ νεκρὸς ὁ Καλλιγᾶς θὰ ζήσῃ ὅσον καὶ ζῶν. Ὅταν ἐκλείπουν αἱ μεγάλαὶ προσωπικότητες, τότε διαγράφονται εὐκρινέστερον καὶ λατρεύονται περισσότερον. Ἐφ' ὅσον κατέχουν τὸ μικρὸν μέρος ἐν τῇ γῆ — καὶ ὁ βραχύσωμος Καλλιγᾶς κατεῖχε ἐλάχιστον, μικροσκοπικὸν — ἐφ' ὅσον ζοῦν καὶ κινοῦνται, ἀπλῶς ἐκτιμῶνται. Ὁ θαυμασμὸς βλαστάνει συνήθως ἐπὶ τοῦ τάφου.

Ἐνεκρώθη ἐξαντληθεὶς ἀπὸ τὰ ἔτη καὶ τοὺς κόπους. Ἡ ἀγωνία τοῦ σώματος δὲν ἔθιξε τὸ ἀτάραχον ἐκεῖνο πνεῦμα, περὶ ὃ συνυφάνθη ἐπιστημονικοῦ βίου κόσμος ὅλος.

Πικρὸς κλῆρος! Ἀπὸ τίνος ἢ Ἑλλάς περιδεῆς θάπτει τοὺς μεγάλους ἄνδρας τῆς ἀπερχομένου χωρὶς ν' ἀφίουν καὶ τοὺς ἀντικαταστάτας. Ὁ **καλλιγᾶς** ἀπέθανεν, ἀλλ' εὑρετε δεῦτερον Καλλιγᾶν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦς, καθ' οὓς ἔλαχεν ἡμῖν τὸ θλίβερόν προνόμιον τῆς ἐπὶ πατραγαθίαις μόνον ἐγκαυχήσεως!

K.

Τ Ι Μ Ω Ρ Ι Α *

Ἐψες ἀπὸ τῆς μάνας του τὸ χέρι
Ἀρπάζει τ' ἀσημένιο τὸ κουτάλι.
Εἶχε θυμὸς, κ' εὐθὺς μοῦ καταφέρει,
Κρατώντας το, ἓνα χτύπο 'ς τὸ κεφάλι.

Ἄκουτ' ἐκεῖ! — Σ' αὐτὸν τὸν κατεργάρη
Ὁρκίσθηκα πῶς θὰ τὸν τιμωρήσω.
Ἄλλ' ἡ μαμά του· χάρι! — λέγει — χάρι!
Παρακαλεῖ γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσω.

Ὁρκίσθηκα — τῆς λέγω — 'ς τ' ὄνομά του!
Τὸν ὄρκο νὰ γαλάω δὲ συνηθίζω . . .
Τὸν παῖρον τράβηχτά ἀπὸ τῆ μαμά του,
Σ' τὴν ἀγκαλιά μου εὐθὺς τὸν φυλακίζω.

Τὸ πρόσωπ' ὀλοκόκκινο γυρίζει:
Τὸ μάτι του θωρεῖς μεμιάς ν' ἀνάψῃ. —
Νά· τούτῃ ἢ τιμωρία — τοῦ λέω — σ' ἀξίζει:
Ἄπ' τὰ φιλιὰ τὸν ἔκαμα νὰ κλάψῃ.

(Ἐν Ζακύνθῳ, Ἀύγουστος 1893)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΩΚΗΣ

* Ἐξ ἀνεκδότου σειρᾶς ποιημάτων εἰς τὸ βρόχος μου. Τοῦτο, γεννηθὲν τὴν 25 πρὸς τὴν 26 Ἀπριλίου, ἐν τῇ ὁδῷ «Φωσκόλου», ἔλαβεν, ἅμα τῇ γεννήσει, τὰ προσφιλῆ τῇ οικογενεῖα ὀνόματα: Λουδοβίκος - Καίσαρ.